

же царь сына си, зашто нищо не научава, рече въ себе си: понеже толку години сынъ ми при тогова учителя се учи, и отнюдь нищо не научи, нека го дамъ Синтипѣ философу, за кого то самъ чуль отъ многу, зашто е найискусень въ любомудріе то.

И това помысливши, абіе прати и выкна Синтипа, и рече му: Искамъ да ти дамъ сына си за да го изучишь и направишь философа. Синтипа же рече: готовъ самъ, о царю, въ шесть месецы да го изучимъ, и сичка та мудрость да го исполнимъ, що то да се не найде отъ твое то дете другъ по големъ философъ. И ако ввентре бѣ това време сына ти не покажемъ философа презрядна въ твое то царство, то мое имене да бѣде твоему царству: Ако ли, о царю, какво то се азъ обѣщавамъ совершенна сына ти представимъ философа, и твое царство требува по нуждѣ да ме одари честолюбиво и царски. И царь на това рече: кое то ми бѣде лесно, това ще ти дамъ, ако ли е не возможно просимо то не можемъ ти да. Синтипа же чувши, отговори царю като сосъ примѣръ: Какво ты отъ некого не можешь лесно да земешь, нити пакъ ты другому да дадешъ поискай. Тога царь на това слово склонившися, сосъ големы надежды философа увѣри, зашто, що то и да попросишь отъ мене, ще приемешь. Философъ же царю съ писмо обѣщасе, зашто